

DE BIECHT VAN TANTE JET,

DOOR

EMMA VAN BURG.

Toen het weer na de koffie zoo mooi opklaarde, kon ik toch nog Jettie voor een wandeling afhalen. Het zou haar misschien een beetje troosten, dacht ik, wanneer er op dezen dag een mensch stilletjes naast haar liep van wie zij wist dat ze met haar meevoelde. Jettie had mij zelf nooit iets verteld, maar zij wist wel dat ik het lang had begrepen....

Ik vond Jettie in de tuinkamer vlak bij de opengeslagen deuren bezig met naaiwerk. Rustig-vlijtig deed zij de machine snorren, als was deze dag — zĳn trouwdag — er één geweest als alle andere. „O ja tante, graag”, zei ze, toen ik haar vroeg of zij een eindje met mij mee ging wandelen. Langs mij heen ging zij de kamer uit om haar hoed te halen. Haar oogen zagen afwezig, maar rustig, en haar gezicht was niet bleeker dan anders.

Toen zij weg was keek ik op de klok — half drie — nu wás hij getrouwd.... Arme Jettie.... maar zij zou er doorheen moeten, zooals wij allemaal....

De beukenlaan langs liepen wij naar het caféte aan den voet van de duinen, een half uur ver — Jettie regelde gewillig haar pas naar den mijnen. Zoo nu en dan zei ik iets — altijd wat, waar zij niet op hoefde te antwoorden. Zij sprak heel weinig — trouwens het is een stil meisje. In het prieel achter in den tuin van het caféte gingen wij zitten. Ik was erg warm, en wat hijgerig — daar heb ik tegenwoordig meer last van. Toen ik na een paar minuten weer op adem gekomen was, zag ik Jettie met groote oogen strak voor zich uitstaren. Spontaan drukte ik haar even de hand die in haar schoot lag. Jettie wendde 't hoofd en zag mij aan. „Tante”, zei ze zacht, „het is lang niet zoo'n erge dag als ik het mij had voorgesteld”.

„Niet kind?”

„Nee — het lijkt haast.... een gewijde dag”. Ze staarde weer voor zich, in de verte. „Het is zoo vreemd — maar vandaag kan ik hem afstaan aan een ander, en hemzelf alleen maar zegenen voor alles wat hij voor mij is geweest....”

Ik maakte een beweging — doch terstond daarop begreep ik Jettie.

„Hij heeft mij zoo innig gelukkig gemaakt.... alleen maar door te zijn zooals hij is.... Al maar schatten zou ik over hem willen uitstorten uit dankbaarheid omdat hij zoo goed en zoo hartelijk is en zoo vroolijk en sterk.... Het is of hem voor altijd alle zonden moeten zijn vergeven omdat hij voor één mensch zooveel is geweest....”

Ik keek weg van Jettie — want in mijn oogen welden tranen van dankbaarheid omdat nu voor mij het volle licht straalde..

Ik was dertig toen ik mijn moeder verloor, met wie ik de laatste drie jaar alleen had samengewoond als de eenige van vier zusters die ongehuwd was gebleven. In ons kleine stadje was mijn moeder — weduwe sinds onze kindsheid — bekend om haar knappe dochters — „behalve Jet, die is leelijk”, zeide men. Na moeder's dood weigerde ik hardnekkig om bij een van mijn zusters te komen inwonen. Ze waren alle drie verwonderd en teleurgesteld: „want Jet was zoo'n handige hulp, en je deed er haar gewoonweg een plezier mee als je haar op de kinderen liet passen”. Zeurig-aanhoudend drongen ze bij mij aan om de reden — „was ik dan altijd nog boos omdat Henk mij een vaatje zuur bier had genoemd? hij had toch zelf gezegd dat hij het heelemaal als gekheid bedoeld had. Vond ik de logeerkamer te ongerieflijk? maar Ernestien ging immers over een half jaar verhuizen, en dan wilde ze voor mij wel een flinke groote kamer reserveren, waar ik ook apart kon gaan zitten als ik dat wou.... Ik gaf, koppig-gesloten, al korter antwoorden, en liep op 't laatst met een boozen snauw weg.